

FOCUL CARE CUNOAȘTE

*Aforisme despre iubire
ca substanță a lumii*

Focul care cunoaște
Aforisme despre iubire ca substanță a lumii

Prima ediție

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă,
transmisă sau stocată sub nicio formă
fără permisiunea scrisă a autorului.

© 2025

*Pentru toți cei care
au îndrăznit
să iubească.*

Cuprins

PROLOG

Înainte de cuvânt

CAPITOLUL I

Cei doi care erau Unul

CAPITOLUL II

Privirea care creează

CAPITOLUL III

Întâlnirea

CAPITOLUL IV

Dorul

CAPITOLUL V

Pielea și sufletul

CAPITOLUL VI

Cuvântul rostit între doi

CAPITOLUL VII

Rana binecuvântată

CAPITOLUL VIII

Geloziiile și fantasmelor

CAPITOLUL IX

Timpul îndrăgostiților

CAPITOLUL X

Despre cei care nu mai sunt

CAPITOLUL XI

Iubirea fără obiect

CAPITOLUL XII

Întoarcerea la Unu

EPILOG

După cuvânt

PROLOG

Înainte de cuvânt

i.

Tot ce s-a spus despre iubire e și adevărat, și fals. Adevărat fiindcă vine din experiență. Fals fiindcă nicio experiență a iubirii nu seamănă cu alta.

ii.

Cartea aceasta nu vrea să explice iubirea. Cuvântul vine după lucru, niciodată înainte. Vrea doar să arate, ici-colo, cu degetul, locul în care lucrul s-a întâmplat.

iii.

Există tăceri din care nu mai poți ieși fără să iubești.

iv.

Filozofii au făcut din iubire o problemă. Misticii au făcut din ea un drum. Poeții au făcut din ea o limbă. Numai îndrăgostiții nu au făcut nimic — pentru că ei erau ceea ce ceilalți încercau să descrie.

v.

Începi să scrii despre iubire în clipa în care înțelegi că nu mai poți tăcea. Te oprești din scris în clipa în care înțelegi că nici cuvintele nu sunt destule.

vi.

Toate cărțile despre iubire sunt scrise împotriva singurătății autorului. Aceasta nu face excepție.

vii.

Nu există om care să nu fi iubit. Există oameni care n-au îndrăznit să recunoască.

viii.

Iubirea nu se învață. Doar se reamintește.

ix.

Tot ce numim metafizică este, în fond, o formă tăcută de erotică.

x.

Cele mai adânci adevăruri se rostesc cel mai bine în șoaptă. Și iubirea este, de departe, adevărul cel mai adânc.

xi.

Cel care a iubit cu adevărat o singură dată știe mai mult despre Dumnezeu decât toți teologii care nu au iubit niciodată.

xii.

Aforismul este forma cea mai apropiată de tăcere a cuvântului. De aceea, despre iubire, numai în aforisme se poate vorbi fără să se mintă prea mult.

CAPITOLUL I

Cei doi care erau Unul

*„Tot ce e separat tânjește, de la naștere, după ceea
ce nu mai este.”*

i.

La început, nu erau doi. Era doar tăcerea Unului. Iar tăcerea Unului, pentru că era atât de plină, s-a despicat în două voci care își vorbesc, de atunci, una alteia.

ii.

Toată iubirea este o amintire. Nu îți amintești cum ai cunoscut-o pe femeia aceea; îți amintești cum ai cunoscut-o, demult, dinainte de a o cunoaște vreodată.

iii.

Shiva privește. Shakti dansează. Iubirea este momentul în care privirea uită că nu este dansul, iar dansul uită că nu este privirea.

iv.

Nu cauți pe nimeni. Te cauți pe tine — în altcineva. Iar dacă, într-o zi, găsești pe cineva care făcea același lucru, asta se cheamă întâlnire.

v.

Hermes spunea: cum este sus, așa este și jos. Aduă: cum sunt Cei Doi în cer, așa sunt cei doi în pat. Aduă încă: cum sunt cei doi în pat, așa va fi, într-o zi, Unul în liniștea de după.

vi.

Singurătatea metafizică nu se vindecă. Se transformă. Iubirea este forma cea mai blândă a acestei transformări.

vii.

Există un singur cuvânt pentru ceea ce face iubitul cu iubita lui și pentru ceea ce face Dumnezeu cu sufletul care îl primește. De aceea limbile au tot atâtea pudori câte secrete.

viii.

Doi nu se întâlnesc niciodată. Doar Unul își recunoaște chipul în două oglinzi.

ix.

Mitul androginului nu este o poveste despre trecut. Este o descriere a fiecărei seri în care doi adorm îmbrățișați.

x.

Înainte de Big Bang, nu era nimic. Sau, mai exact: era o singură îmbrățișare atât de strânsă încât nimic nu se mai putea distinge de nimic.

xi.

Tantra spune că, atunci când Shiva și Shakti se reunesc, lumea încetează să mai existe. Asta nu este o metaforă. Este o descriere clinică a ceea ce se întâmplă în corpul îndrăgostiților.

xii.

Polaritatea este suferință. Reunirea este eliberare. Între cele două există un singur drum, și acel drum se cheamă iubire.

xiii.

Universul are, în fiecare punct al său, o tendință secretă spre cuplare. De la electronii care își caută protonii până la sufletele care își caută perechea — totul respiră același principiu.

xiv.

Nu e o coincidență că, în toate tradițiile spirituale, polul Conștiinței este numit masculin și polul Energiei feminin. Universul este construit din această tensiune amoroasă fundamentală.

xv.

Cei mai mari mistici nu au negat trupul; l-au înțeles. Au știut că trupul este templul, iar îmbrățișarea — ritualul.

xvi.

A spune: te iubesc, este, în adâncul său, a spune: te recunosc. Iar a recunoaște înseamnă a-ți aminti.

xvii.

Hermes Trismegistus: totul este Unul. Tantra: totul este Doi care joacă a fi Unul. Misticii: totul este Unul care joacă a fi Doi. Iubirea este jocul însuși.

xviii.

Nu există dor fără memorie. Iar dorul de cineva pe care nu l-ai întâlnit niciodată este memoria cea mai veche din câte există.

xix.

Două ființe care se iubesc nu produc un al treilea lucru numit iubire. Ele descoperă, împreună, că au fost mereu un singur lucru.

xx.

Există o singurătate ontologică pe care numai iubirea o atenuează. Filozofia o explică, religia o consolează, arta o transformă. Iubirea singură o vindecă — pentru câteva clipe care, însă, schimbă totul.

xxi.

Privește un copil înainte să învețe cuvintele. Acolo vei vedea cum arată Unul înainte să se desfacă în doi.

xxii.

În Cantarea Cantarilor, Mireasa Îl caută pe Mire prin cetate. Aceasta nu e o poveste despre o femeie care caută un bărbat. E o poveste despre o conștiință care își caută celălalt jumătate al sale.

xxiii.

Toate culturile au un mit al separării originare. Asta nu este superstiție. Este memorie colectivă.

xxiv.

Aristofan spunea, în Banchetul, că oamenii erau cândva sferici, cu patru brațe și patru picioare. Apoi zeii i-au tăiat în două. De atunci căutăm. Acesta este, în limba grecilor, ceea ce indienii numesc smarana — reamintirea.

xxv.

Nu ești complet. Nu ai fost niciodată. Iar iluzia că ai putea fi complet de unul singur este boala spirituală cea mai veche.

xxvi.

Hermes: Cei Doi sunt manifestarea Celui de-Al Treilea, care este însuși Misterul. Iubirea este acest Mister care se face vizibil pentru o clipă.

xxvii.

Întoarcerea la Unu nu este sfârșitul iubirii. Este desăvârșirea ei. Doar acolo, în identitatea regăsită, încetează în sfârșit dorul.

xxviii.

Spune-mi pe cine iubești și-ți voi spune ce parte din tine ai uitat-o demult.